

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Ing. Martiny Lacinové a soudců JUDr. Ivety Jiříkové a JUDr. Tomáše Strouhy ve věci žalobce [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], zastoupeného Mgr. Vladimírem Kratochvílem, advokátem se sídlem v Českých Budějovicích, Heydukova 505/3, proti žalovanému **Zemědělskému družstvu Podklet'an Křemže**, se sídlem v Křemži, Chlum č. 178, IČO: 00109959, zastoupenému JUDr. Milanem Šišolákem, advokátem se sídlem v Českých Budějovicích, Biskupská 1, o zaplacení 68.301 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 27.9.2016, č.j. 2 C 26/2016-194, **t a k t o :**

Rozsudek soudu prvního stupně **se p o t v r z u j e.**

Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení 8.320 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Milana Šišoláka, advokáta v Českých Budějovicích.

O d ů v o d ň ě n í :

Okresní soud v Českém Krumlově jako soud prvního stupně napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal po žalovaném zaplacení částky 68.301 Kč s příslušenstvím (výrok I.). Ve výroku II. soud žalobci uložil povinnost zaplatit žalovanému k rukám jeho právního zástupce na náhradě nákladů řízení 15.680 Kč do tří dnů od právní

moci rozsudku. Soud žalobci dále uložil povinnost zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Českém Krumlově doplatek soudního poplatku za rozšířenou žalobu ve výši 594 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III.).

Žalobce se podanou žalobou domáhal po žalovaném zaplacení částky 68.301 Kč s příslušenstvím z titulu doplacení části úkolové mzdy za 1. pololetí roku 2013, na kterou by měl žalobce právo, pokud by žalovaný dodržel při odměňování zásadu rovnosti a zaplatil mu mzdu podle předpisů o odměňování účinných do 31.3.2012. Dle platného vnitřního mzdového předpisu, tedy pravidel odměňování žalovaného pro rok 2013, pobíral žalobce úkolovou mzdu pouze ve výši 100 Kč na 100 kg přírůstku hmotnosti ošetřovaného dobytka, přestože podle pravidel odměňování platných do 31.1.2012 činila jeho úkolová mzda 200 Kč na 100 kg. Ostatním zaměstnancům žalovaného pracujícím na stejných či obdobných pracovních pozicích byla v žalovaném období mzdovým předpisem přiznána výrazně vyšší odměna než žalobci, např. 148 až 173 Kč na 100 kg přírůstku v ošetřovně mladého dobytka v Chlumu (dále jen „OMD Chlum“), která navíc pro roky 2012 a další roky nebyla snížena. Postup žalovaného je dle žalobce v rozporu s ust. § 16 odst. 1 zákoníku práce, který stanoví povinnost zajišťovat rovné zacházení se všemi zaměstnanci, pokud jde o jejich odměňování za práci i poskytování některých plnění peněžité hodnoty. Právo na stejnou mzdu při vykonávání stejné práce nebo práce stejné hodnoty stanoví také kolektivní smlouva vyššího stupně závazná pro žalovaného. Požadovaná částka představuje odměnu, kterou by žalobce v období 1. pololetí roku 2013 obdržel, pokud by byl odměňován stejným způsobem jako v období do 31.1.2012.

Žalovaný se žalobou nesouhlasil, namítal, že o věci již bylo pravomocně rozhodnuto, neboť v projednávané věci jde o stejný nárok, který byl projednán již ve věci sp. zn. 7 C 268/2012. Krajský soud v Českých Budějovicích tento rozsudek Okresního soudu v Českém Krumlově potvrdil rozsudkem sp. zn. 19 Co 1305/2015, dle jeho závěrů se žalovaný nedopustil nerovného zacházení v oblasti odměňování. Podle znaleckého posudku soudem ustanoveného znalce provozu v Třísově a Chlumu není možné považovat z hlediska pracovní náročnosti za srovnatelné, problém není možné zužovat pouze na hmotnostní přírůstek zvířete.

Soud prvního stupně po provedeném dokazování vyšel ze zjištění, že žalobce pracoval u žalovaného na základě pracovní smlouvy od 25.2.2008 do 31.8.2015, a to jako ošetřovatel mladého skotu ve věku od 3 do 12 měsíců v teletníku Třísov. Mzda byla všem zaměstnancům žalovaného stanovována vnitřním mzdovým předpisem, který byl s účinností od 1.2.2012 změněn tak, že zaměstnanci pracující v teletníku Třísov (tedy žalobce a střídající zaměstnanci) měli při pracovní době 4 hodiny denně právo na mzdu ve výši 100 Kč na 100 kg přírůstku ošetřovaného skotu, zatímco do konce ledna 2012 měli podle vnitřního mzdového předpisu právo na mzdu ve výši 150 Kč na 100 kg přírůstku a na prémii ve výši až 50 Kč na 100 kg přírůstku. Zaměstnanci pracující v OMD Chlum, kteří ošetřovali býky a jalovice přivezené z teletníku v Třísově po dosažení jednoho roku věku, měli podle obou mzdových předpisů odměnu při ošetřování jalovic ve výši 1,25 Kč na 1 krmný den a prémii 0,23 Kč za 1 krmný den, dále odměnu za ošetřování býků ve výši 134 Kč na 100 kg přírůstku a prémii ve výši 43 Kč na 100 kg přírůstku při pracovní době 4 hodiny denně. Žalobce i v roce 2013 dostával od žalovaného úkolovou mzdu podle dosažených přírůstků hmotnosti ošetřovaného dobytka ve výši 100 Kč na 100 kg. Zaměstnanci střídající žalobce v roce 2013 dostávali stejnou mzdu jako žalobce. Ze znaleckého posudku znalce doc. Ing. Miroslava Maršálka, CSc., vzal za

zjištěné, že na růst hmotnosti ošetřovaného dobytka působí celá řada faktorů, přičemž nelze stanovit míru jednotlivých faktorů. Většinu z nich nemůže ošetřovatel ovlivnit. V obou srovnávaných stájích sice zaměstnanec musí zajišťovat kvalitní krmení, napájení, odklid hnoje a kontrolu zdravotního stavu, avšak oba chovy nelze srovnávat z hlediska pracnosti a náročnosti prováděné práce a z hlediska bezpečnosti práce. Ve výkrmu býků v OMD Chlum se jedná o nebezpečnou práci s ohledem na jejich věk a hmotnost při každodenní manipulaci se zvířaty, přičemž práce umožňuje vyšší podíl mechanizovaných činností než v teletníku Třísov. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že práce na obou pracovištích nelze považovat za stejnou práci či práci stejné hodnoty ve smyslu § 110 zákoníku práce, neboť na obou pracovištích zaměstnanci ošetřují jinou kategorii skotu vzhledem k jejich věku a hmotnosti. Z toho pramení i odlišný způsob zacházení a jiné nároky na bezpečnost práce. Práce s býky je rizikovější, práce s mladším skotem je pak fyzicky náročnější (vyšší podíl ruční práce). Bylo sice zjištěno, že jedním z faktorů ovlivňujících růst hmotnosti ošetřovaného dobytka je také péče ošetřovatele, avšak nikoliv faktorem rozhodujícím, ale pouze jedním z mnoha. Protože zaměstnanec OMD Chlum měl kromě býků ošetřovat též jalovice, u nichž se přírůstky pro účely odměňování nesledovaly, oproti žalobci ošetřoval zcela jinou kategorii ošetřovaného dobytka co do stáří a nebezpečnosti a také v jiném množství, nelze stanovit společnou rovnici, která by platila pro odměňování v obou stájích. Pro posouzení rovného zacházení se žalobcem je tak rozhodující to, zda zaměstnanci, kteří žalobce po dobu jeho nepřítomnosti v zaměstnání zastřídali, pobírali stejnou mzdu, což bylo v řízení zjištěno. Soud prvního stupně neshledal důvod odchytil se od již pravomocně rozhodnutého právního případu, který se shoduje s touto věcí v podstatných znacích, neboť se týká týchž účastníků a stejného skutkového i právního základu věci, pouze však jiného období, za něž žalobce požaduje doplacení. Při absenci jiných skutkových zjištění proto nečinil jiný závěr, než že žalovaný jako zaměstnavatel nepostupoval v rozporu s § 16 odst. 1 zákoníku práce, který stanoví jeho povinnost zacházet se všemi zaměstnanci, zejména v otázce odměňování, rovným způsobem. S těmito závěry žalobu jako nedůvodnou zamítl a uložil žalobci povinnost zaplatit žalovanému náklady řízení za právní zastoupení advokátem.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce odvolání z důvodů uvedených v § 205 odst. 2 písm. e) a g) o.s.ř., tedy z důvodů, že soud prvního stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a že jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Žalobce uvádí, že jedinou spornou skutečností mezi účastníky, ke které mělo být a do značné míry bylo nalézacím soudem vedeno dokazování, byla otázka srovnatelnosti (přesněji stejnosti či stejné hodnoty) pracovních pozic ošetřovatele skotu na pracovišti teletník Třísov a ošetřovatele skotu na pracovišti OMD Chlum. Soud prvního stupně vychází ze znaleckého posudku doc. Ing. Maršálka, CSc., který označuje za rozhodující pro zamítnutí žaloby. Za stěžejní považuje vyjádření znalce, dle kterého jsou oba porovnávané provozy navzájem odlišné z hlediska pracovní činnosti i z hlediska požadavku na bezpečnost práce. Žalobce je přesvědčen, že znalec se tímto způsobem vyjádřil k otázce srovnatelnosti posuzovaných pozic spíše za hranou své kompetence, neboť hodnocení této otázky je otázkou právní, nikoliv znaleckou, odbornou. Pokud soud rozhodoval na základě názoru znalce Maršálka, pak měl přihlídnout především k jeho vyjádření, že pracovní činnosti jsou v zásadě stejné u všech druhů hospodářských zvířat. Všude se stele, kydá apod., to je ošetřovatelská práce. Žalobce má za to, že obě srovnávané pracovní pozice mají obdobné charakterové znaky obsažené v § 110 odst. 2 až 5 zákoníku práce. Žalobce je přesvědčen, že se v případě porovnávaných pracovních pozic jedná o práce stejné (práce stejné hodnoty), o čemž svědčí existence tzv. střídačů, tedy zaměstnanců, kteří bez jakékoliv další kvalifikace,

proškolení apod., jsou ze strany žalovaného běžně najímáni za tím účelem, aby nahrazovali výpadky ošetřovatelů skotu na jednom či druhém pracovišti, tedy v teletníku Třisov i v OMD Chlum. Pokud je napadený rozsudek postaven na argumentu, dle kterého se v případě posuzovaných pracovních pozic nejedná o pozice srovnatelné, pak nalézací soud jednak dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a zejména pak jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Žalobce soudu prvního stupně dále vytýká, že jeho rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť nehodnotí téměř žádná z kritérií stejnosti pracovní pozice ve smyslu § 110 o.s.ř. Pokud by odvolací soud i přes tyto skutečnosti dospěl k závěru, že názor nalézacího soudu v otázce rozdílnosti porovnávaných pracovních pozic byl správný, pak by zcela jistě měl dojít k závěru, že se jedná o práce alespoň stejně hodnotné, byť nikoliv zcela stejné. Žalobce soudu prvního stupně dále vytýká, že zcela opomněl provést hodnocení nákladu teletníku a pracoviště OMD Chlum, nesprávně hodnotil výpověď svědka [REDACTED] a nesprávně zhodnotil otázku nárokovosti prémie, neboť tato složka mzdy byla u žalovaného vyplácena automaticky. Žalobce proto navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k doplnění dokazování a novému rozhodnutí.

Žalovaný k odvolání žalobce uvedl, že soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku poměrně podrobně rozvádí, jaké jednotlivé důkazy provedl a s jakým závěrem, když v závěru odůvodnění rozsudku blíže rozvádí svá skutková zjištění a právní hodnocení věci. Soud prvního stupně pochopitelně vycházel především ze znaleckého posudku znalce doc. Ing. Maršálka, CSc., když závěry znalce jsou dle názoru žalovaného správné, a jedná se o hodnocení, které je otázkou znaleckou, nikoliv otázkou právní. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že i znalec Bušek ve svém znaleckém posudku uvedl, že posudek vypracovaný doc. Ing. Maršálkem, CSc., je velmi precizní včetně jeho závěrů. Soud prvního stupně podle žalovaného v napadeném rozsudku logicky a pochopitelně popisuje svá hodnocení důkazů, vysvětluje, z jakých důkazů zejména vycházel ve vazbě na své konečné rozhodnutí. Jako zavádějící vyznělo např. i vyjádření žalobce, že snad žádnému ze zaměstnanců vyjma žalobce nebyla nikdy v minulosti snížena mzda. Z výpovědi svědkyně [REDACTED] vyplývá, že v minulosti došlo ke snížení příjmů v kravíně Chlum. Tato svědkyně rovněž vypověděla, že před úpravou mzdového předpisu došlo v teletníku Třisov k nárůstu mzdy oproti ostatním zaměstnancům živočišné výroby o několik tisíc korun. Jestliže tedy žalovaný v minulosti provedl na pracovišti žalobce příslušné mzdové změny, pak tyto změny byly věcně odůvodněny oprávněným účelem a prostředky k dosažení těchto změn byly přiměřené a nezbytné. Za takové situace však nejde podle právní úpravy o nerovné nebo diskriminační zacházení se zaměstnanci. Žalovaný proto navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil a žalobci uložil povinnost zaplatit žalovanému náklady odvolacího řízení.

Krajský soud v Českých Budějovicích po zjištění, že odvolání žalobce bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou a je přípustné, přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně podle § 212 a § 212a o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat – vzhledem k tomu, že se žalobce po žalovaném domáhá nároku na doplatek mzdy za období od 1.1.2013 do 30.6.2013 – podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 31.7.2013 (dále jen zák. práce).

Podle § 16 odst. 1 zák. práce zaměstnavatelé jsou povinni zajišťovat rovné zacházení se všemi zaměstnanci, pokud jde o jejich pracovní podmínky, odměňování za práci a o poskytování jiných peněžitých plnění a plnění peněžité hodnoty, o odbornou přípravu a o příležitost dosáhnout funkčního nebo jiného postupu v zaměstnání.

Zaměstnanci přísluší za práci vykonanou v pracovním poměru pro zaměstnavatele, který není uveden v ust. § 109 odst. 3 zák. práce, za podmínek stanovených v zákoníku práce mzda, nestanoví-li zákoník práce nebo zvláštní právní předpis jinak (srov. § 109 odst. 1 zák. práce). Mzda se poskytuje podle složitosti, odpovědnosti a namáhavosti práce, podle obtížnosti pracovních podmínek, podle pracovní výkonnosti a dosahovaných pracovních výsledků (§ 109 odst. 4 zák. práce); za stejnou práci nebo za práci stejné hodnoty přísluší všem zaměstnancům u zaměstnavatele stejná mzda (§ 110 odst. 1 zák. práce). Stejnou prací nebo prací stejné hodnoty se rozumí práce stejné nebo srovnatelné složitosti, odpovědnosti a namáhavosti, která se koná ve stejných nebo srovnatelných pracovních podmínkách, při stejné nebo srovnatelné pracovní výkonnosti a výsledcích práce (§ 110 odst. 2 zák. práce). Složitost, odpovědnost a namáhavost práce se posuzuje podle vzdělání a praktických znalostí a dovedností potřebných pro výkon této práce, podle složitosti předmětu práce a pracovní činnosti, podle organizační a řídicí náročnosti, podle míry odpovědnosti za škody, zdraví a bezpečnost, podle fyzické, smyslové a duševní zátěže a působení negativních vlivů práce (§ 110 odst. 3 zák. práce). Pracovní podmínky se posuzují podle obtížnosti pracovních režimů vyplývajících z rozvržení pracovní doby, např. do směn, dnů pracovního klidu, na práci v noci nebo práci přesčas, podle škodlivosti nebo obtížnosti dané působením jiných negativních vlivů pracovního prostředí a podle rizikovosti pracovního prostředí (§ 110 odst. 4 zák. práce). Pracovní výkonnost se posuzuje podle intenzity a kvality prováděných prací, pracovních schopností a pracovní způsobilosti a výsledky práce se posuzují podle množství a kvality (§ 110 odst. 5 zák. práce).

Z právní úpravy obsažené v ust. § 110 zák. práce vyplývá, že práci vykonávanou u zaměstnavatele různými zaměstnanci je možné považovat za stejnou práci nebo práci stejné hodnoty, za kterou jim přísluší stejná mzda, jestliže jde o práci shodnou nebo srovnatelnou z hlediska všech srovnávacích kritérií uvedených v ust. § 110 odst. 2 až 5 zák. práce. Není-li shoda (srovnatelnost) v některém z těchto komparačních kritérií, nejedná se o stejnou práci nebo práci stejné hodnoty ve smyslu § 110 odst. 1 zák. práce (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 20.12.2016 sp. zn. 21 Cdo 436/2016).

Odvolací soud po přezkoumání věci dospěl k závěru, že soud prvního stupně řádně zjistil skutkový stav věci a tento skutkový stav také správně právně posoudil. Odvolací důvody uplatněné žalobcem nebyly dle odvolacího soudu naplněny a nebyly zjištěny ani žádné jiné vady řízení, které by měly za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Žalobce se domáhal svého nároku s odkazem na ust. § 16 odst. 1 zákoníku práce, když tvrdil, že ze strany žalovaného dochází k nerovnému zacházení se žalobcem oproti ostatním zaměstnancům žalovaného pracujícím v OMD Chlum, pokud jde o stanovení úkolové mzdy. Soud prvního stupně proto správně posuzoval, zda pracoviště žalovaného v teletníku Třisov a pracoviště žalovaného v OMD Chlum jsou pracoviště srovnatelná a zda tedy práce vykonávaná žalobcem a práce vykonávaná zaměstnanci žalovaného v OMD Chlum jsou pracemi stejnými či pracemi stejné hodnoty ve smyslu § 110 zák. práce. Jeho skutkové závěry vyplývají z provedených důkazů, které hodnotil v souladu s ust. § 132 o.s.ř. jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti.

Soudu prvního stupně nelze vytýkat, že vycházel především ze závěrů znaleckého posudku znalce doc. Ing. Maršálka, CSc., když tento soudní znalec vypracoval znalecký posudek dle pokynů soudu a stvrdil jej výpovědí před soudem v řízení ve věci sp. zn. 7 C 268/2012 projednávané před Okresním soudem v Českém Krumlově. I odvolací soud proto vychází ze závěrů znalce, že ačkoliv se jedná o podobné provozy (ošetřování zvířat), jsou v každém z nich odlišné pracovní podmínky, které ovlivňují množství i náročnost vynaložené práce. Ačkoliv na obou pracovištích je výsledkem pracovního procesu množství ošetřovaných zvířat a jejich hmotnostní přírůstek, není možné považovat oba provozy z hlediska pracovní náročnosti za srovnatelné. Žalobce v teletníku v Třísově ošetřoval jinou kategorii skotu vzhledem k jejich věku a hmotnosti, než pracovníci v OMD Chlum. Nelze proto stanovit společnou rovnici zahrnující množství vynaložené práce a dosaženého přírůstku, které by bylo možné použít pro výpočet mzdy v obou provozech. Závěr soudu prvního stupně, že práce vykonávané na obou stájích nejsou pracemi stejné hodnoty či stejnými pracemi, neboť se nejedná o práce konané ve srovnatelných pracovních podmínkách, považuje odvolací soud za správný. Práce ošetřovatele v OMD Chlum je rizikovější z hlediska hrozby úrazu při manipulaci s býky oproti témuž riziku při manipulaci s telaty na pracovišti žalobce v teletníku Třísov. Práci ošetřovatele v teletníku Třísov proto nelze považovat za stejnou práci nebo práci stejné hodnoty, jako je práce ošetřovatele býků v OMD Chlum ve smyslu § 110 odst. 1 zák. práce, neboť se tyto práce neshodují ve všech kritériích stanovených v § 10 odst. 2 až 5 zák. práce, když mají odlišné pracovní podmínky z hlediska rizikovitosti pracovního prostředí. Ačkoliv žalovaný pro účely stanovení úkolové mzdy za obě práce použil jako kritérium přírůstek hmotností skotu, nelze z toho dovozovat, že by se jednalo o stejnou práci, neboť shodnost cíle práce ošetřovatele telat i práce ošetřovatele býků, kterým je dosažení přírůstku hmotnosti ošetřovaného skotu, není totéž co shodnost nebo stejná hodnota prací z hlediska srovnávacích kritérií uvedených v § 110 odst. 2 až 5 zák. práce. Jestliže žalobce jako ošetřovatel v teletníku Třísov nevykonával stejnou práci nebo práci stejné hodnoty jako ošetřovatel býků v OMD Chlum, nepříslušela mu stejná mzda jako ošetřovateli býků v OMD Chlum, a žalovaný se proto vůči němu nemohl dopustit porušení zásady rovného zacházení při odměňování tím, že s účinností od 1.2.2012 stanovil vnitřním mzdovým předpisem pro ošetřovatele v teletníku Třísov nižší úkolovou mzdu za přírůstek hmotnosti ošetřovaného skotu než pro ošetřovatele býků v OMD Chlum (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 20.12.2016 sp. zn. 21 Cdo 436/2016).

Ze shora uvedených důvodů proto odvolací soud považuje rozsudek soudu prvního stupně za správný. Za vadu řízení nepovažuje odvolací soud ani to, že soud prvního stupně pro nadbytečnost neprovedl důkaz revizním znaleckým posudkem z oboru zemědělství, odvětví živočišná výroba, plánkem stájí v OMD Chlum a v teletníku Třísov a mzdovými listy zaměstnanců žalovaného či vnitřními předpisy odměňování za rok 2013. Soud prvního stupně řádně odůvodnil, proč provedení těchto důkazů považoval za nadbytečné. Odvolací soud jeho závěry považuje za správné, když posouzení náročnosti práce v obou provozech i s ohledem na situaci v těchto stájích a jejich provoz bylo provedeno již ve znaleckém posudku znalce doc. Ing. Maršálka, CSc., z tohoto důvodu nebylo třeba samostatně hodnotit důkazy nákrasy obou pracovišť či provádět revizní znalecký posudek. Protože žalobce se domáhal náhrady mzdy za rok 2013, bylo nadbytečné provádět důkazy mzdovými listy zaměstnanců za rok 2016 či mzdovými listy zaměstnanců žalovaného v OMD Chlum za rok 2013 při závěru, že práce vykonávané na tomto pracovišti nelze považovat za práce srovnatelné s prací žalobce v teletníku Třísov. S těmito závěry odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně podle § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrdil.

Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení vyplývá z ust. § 224 odst. 1 o.s.ř. a § 142 odst. 1 o.s.ř. za situace, kdy žalobce nebyl v odvolacím řízení úspěšný. Je proto povinen nahradit žalovanému náklady odvolacího řízení, které představují náklady na jeho právní zastoupení advokátem. Právní zástupce žalovaného vykonal v odvolacím řízení dva úkony právní služby (vyjádření k odvolání, účast u odvolacího jednání), náleží mu proto odměna za dva úkony právní služby po 3.860 Kč dle § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění. K odměně náleží dva režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy jde o částku 8.320 Kč. V souladu s ust. § 160 odst. 1 o.s.ř. a § 149 odst. 1 o.s.ř. bylo žalobci uloženo, aby náklady odvolacího řízení zaplatil žalovanému do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce JUDr. Milana Šišoláka, advokáta v Českých Budějovicích.

Poučení: Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání za podmínek § 237 o.s.ř. podané do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Českém Krumlově. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o.s.ř.).

Nebude-li povinný plnit dobrovolně tímto rozsudkem mu uloženou povinnost, může být rozhodnutí k návrhu oprávněného vykonáno.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 12. ledna 2017

Mgr. Ing. Martina L a c i n o v á v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Monika Hanušová